

מ"ת 4512/02/16 - מדינת ישראל נגד סרגיי צ'רניאבסקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 4512-02-16 מדינת ישראל נ' צ'רניאבסקי(עציר)

תיק חיצוני: 63481/2016

בפני כבוד השופט אהרן האוזרמן

המבקשת מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד רפ"ק אסנת חן

נגד

המשיב סרגיי צ'רניאבסקי (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד דימה אניקין

החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים

כנגד המשיב הוגשה ביום 14.02.16 בקשה למעצר עד תום ההליכים, על פי סעיף 21(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1966, זאת במקביל להגשת כתב אישום המייחס למשיב עבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף (הן בשל הפסילה והן משום פקיעת הרישיון), נהיגה ללא רישיון רכב בתוקף, ונהיגה ללא ביטוח.

על פי העובדות המפורטות בכתב האישום ביום 12.02.16 בעיר רמת גן, נתפס המשיב בכף, כשהוא נוהג ברכב וחשוד בעבירות המפורטות, לאחר שנעצר על ידי שוטרים לביקורת. המשיב הובא עם מעצרו לביהמ"ש השלום בת"א ומעצרו הוארך עד ליום 14.02.16, עת הובא בפני. בהחלטתי מיום 14.02.16 נעצר המשיב עד החלטה אחרת, זאת בהסכמתו ובהסכמת באת כוחו דאז (מטעם הסנ"צ). ביום 01.03.16 התקיים דיון לגופה של הבקשה.

לאחר ששמעתי את טיעוניהם המפורטים של ב"כ הצדדים, החלטתי כי יש מקום להיענות לבקשה ולעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

מתיק החקירה עולה קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום. כן קיימת עילת מעצר נוכח מסוכנות, המתבטאת בחומרת העבירות המיוחסות למשיב.

מסוכנות המשיב נובעת מעברו התעבורתי המכביד ומנסיבות המקרה. זהו מקרה שלישי בשנים האחרונות בו נתפס המשיב נוהג ברכב לכאורה בזמן פסילה, כשהוא מפר החלטות ביהמ"ש לפסילת רישיונו שנמסרו לו בנוכחותו, ובעברו אף שתי הרשעות קודמות בנהיגה בשכרות, מהן אחת המלווה גם בתאונת דרכים.

כנגד המשיב תלויים ועומדים 2 עונשי מאסר מותנה (בני 6 ו- 3 חודשים) שהינם ברי הפעלה. עונשים כבדים שנגזרו בעבר, ואף מאסרים מותנים לא היה בהם די כדי להרתיעו.

בנוסף, לאחר שבדקתי את חלופת המעצר המוצעת על ידי המשיב, ואף לאחר שבחנתי אפשרות למעצר בפיקוח אלקטרוני, מצאתי כי בהעדר אמון במשיב, לא ניתן במקרה זה לאיין את מסוכנותו של המשיב לביטחון הציבור, בכל דרך אחרת, פרט למעצרו מאחורי סורג ובריא, עד סיום ההליכים בעניינו.

ואלו הנימוקים המפורטים להחלטתי:

ראיות לכאורה:

על פי עובדות כתב האישום, נתפס המשיב בכף ביום **12.02.16** כשהוא נוהג ברכב. על פי כתב האישום בתאריך **08.11.15** נפסל המשיב בנוכחותו ל-12 חודשים, בתיק פ"ל 7630-09-14 מבימ"ש לתעבורה בתל אביב [להלן: "תיק הפסילה מתל אביב"]. בגזר הדין של כב' הש' הבכיר ישראל ויטלסון נכתב כי: **"עונש הפסילה הוא במצטבר לכל עונש פסילה אחר"** וכן נקבע כי: **"אין צורך בהפקדת רישיון, הרישיון הופקד"**.

ב"כ המשיב, טוען כי בתיק הפסילה מתל אביב, בוצעה הפקדה בהתאם לגזר הדין ביום **24.09.14**. לשיטתו יש לחשב את הפסילה מיום ההפקדה ומשום כך טוען הסנגור כי ביום בו נתפס המשיב נוהג (12.02.16) הפסילה על פי גזר הדין למעשה כבר רוצתה.

לראיה ולתמיכה בטענתו, צרף הסנגור החלטת כב' הש' ויטלסון (בפתקית) מיום 01.03.16 שניתנה בהמשך לבקשת הבהרה מהשופט בפניית המזכירות, זאת בעקבות פניית הסנגור למזכירות בבוקר יום הדין. בהחלטתו בפתקית, כתב כב' הש' ויטלסון: **"למען הסר ספק, הפסילה תימנה החל מיום הפסילה המנהלית. יש להודיע גם לתביעה"**.

ב"כ המשיב מבקש "להיתלות" בהחלטה זו וללמוד ממנה כי הפקדה בהתאם לגזר הדין בוצעה וכי ריצוי הפסילה הסתיים.

ב"כ המבקשת "מתרעמת" על פנייתו של הסנגור בבוקר יום הדין באמצעות המזכירות באופן חד צדדי לשיטתה, לכב' הש' ויטלסון ועל הדרך בה נעשתה. ב"כ המבקשת אף טענה כי יש בכך כדי להטעות לכאורה את ביהמ"ש. יש להעיר כי כב' הש' ויטלסון השווה בחופשת שבתון ארוכה התבקש על פי פנייה שהעבירה אליו המזכירות, להבהיר ממתי נמנית הפסילה על פי גזר הדין. מאחר ולא הוגשה כל בקשה מסודרת על ידי ב"כ המשיב, לא הובאה ככל הנראה בפני כב' השופט ויטלסון הסוגיה במלואה ולא נאמר לו כי קיים גזר דין נוסף מאשדוד.

מעבר לכך, לגופו של עניין מצביעה המבקשת על כך שגזר הדין של כב' הש' ויטלסון מורה במקור במפורש על כוונתו (ללא צורך בהבהרה) מאחר והורה כי הפסילה תמנה **במצטבר** לכל פסילה קיימת אחרת. לשיטתה הפסילה בגזר הדין בתיק זה מצטרפת לפסילה שהושתה על המשיב בתיק קודם, כאשר חישוב הפסילות במצטבר משמעו כי המשיב היה פסול עדן במועד בו נתפס נוהג. המשיב פסול מנהיגה, ומכאן שביצע את העבירה המיוחסת לו.

ב"כ המבקשת, צרפה אכן בדיון בפני, העתק פרוטוקול מגזר דין נוסף בו נפסל המבקש, במועד קודם לגזר הדין בתיק

הפסילה מתל אביב. מתברר כי בתאריך **26.11.14** נפסל המשיב ל-12 חודשים בתיק 5312-10-14 בבימ"ש לתעבורה באשדוד [להלן: "תיק הפסילה מאשדוד"]. בגזר הדין של כב' הש' ליאת שמיר הירש נקבע במפורש כי "**הפסילה בפועל תחל מהיום, אין צורך בהפקדת רישיון הנהיגה שכן רישיונו של הנאשם אבד כפי שהצהיר בפני**". [ווער כי פשר ההצהרה של אבדן הרישיון אל מול העובדה כי רישיון הנהיגה של המשיב נתפס מאוחר יותר על ידי השוטרים והופקד בתיק בתל אביב, מעורר תמיהה, אולם אין זה המקום לדון בכך].

פרטי גזר הדין בתיק הפסילה מאשדוד, לא נכללו בעובדות כתב האישום בגינו הבקשה דנן. יחד עם זאת, פרטי התיק, כולל מספר ההליך ועצם הפסילה שהוטלה באותו גזר דין, נטענו בביהמ"ש במסגרת הבקשה להארכת המעצר בימים. כמו כן, הבקשה להארכת המעצר שבפני, שהוגשה עם כתב האישום, מציינת אף היא בפרוש את קיומו של תיק הפסילה מאשדוד.

הסנגור בהגנותו לא הכחיש כי הנאשם יודע על 2 תיקי הפסילה, וכי נפסל בהם בנוכחותו. הסנגור ביקש לטעון כי מאחר ותיק הפסילה מאשדוד לא נכלל בעובדות המפורטות בכתב האישום שהוגש בפני, ומאחר ובתיק בתל אביב בוצעה הפקדה כמתואר ביום 24.09.14 הרי שאין ראיות ולו לכאורה לכך שהנאשם עבר עבירה של נהיגה בפסילה כמיוחס לו בכתב האישום. זאת ועוד, הסנגור טוען כי נפל פגם מהותי אף בכך שהמשיב לא נחקר כלל במשטרה על הפסילה בתיק מאשדוד וכן בחקירתו לא הודה כלל בנהיגה בפסילה ולגרסתו סבר כי הפסילה רוצתה, וכלשונו בחקירה בתשובה לשאלות החוקר: "חשבתי שסידרתי את העניין".

ראשית, אני מוצא כי מבחינה עובדתית ומשפטית הצדק עם המבקשת. על פי סעיף 42(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]: "**הוטלה פסילה על מי שנדון לפסילה במשפט קודם אשר תקופתה טרם נסתיימה, תהיה הפסילה שהוטלה כאמור מצטברת לקודמתה ותקופתה תחל בתום הפסילה הקודמת**".

סדר נשיאת עונשי פסילת רישיון הנהיגה המוטלים בבית המשפט הינו במצטבר, כברירת מחדל. יתירה מזאת, כב' הש' ויטלסון הבהיר זאת במפורש בגזר הדין (המאוחר). רק מאחר

ואף אחד מבאי כוח הצדדים לא הביא לידיעת השופט ויטלסון כי המשיב פסול בתיק הקודם מאשדוד, כתב היום בפתקית כי הפסילה תמנה מיום הפסילה המנהלית.

אני מוצא להעיר לב"כ המשיב כי בנסיבות ההבהרה שהתבקשה כמתואר במזכירות, ראוי היה כי תוגש על ידו בקשה בכתב מפורטת ומנומקת לכב' השופט ויטלסון וכן ראוי היה כי יקבל מראש את תגובת המבקשת לבקשתו. בנוסף ראוי היה להביא בפני כב' הש' ויטלסון במסגרת בקשת ההבהרה של גזר דינו, את התמונה המלאה ובכלל זה את דבר קיומו של גזר הדין הקודם הנוסף מאשדוד, ואת הפסילה הקודמת של המשיב מכוחו.

ככלל חישוב ימי הפסילה כשמדובר במספר גזרי דין ובמיוחד בגזרי דין מבתי משפט שונים נעשה על ידי המזכירות בהתאם לנוהל פנימי המבוסס על הוראות החוק. כאשר ישנם מספר גזרי דין ובהם רכיב פסילה, מבוצעת הפקדה בכל תיק בנפרד, וכאשר הנאשם פסול בתיק קודם מבצעת המזכירות הפקדה "עתידי" כאשר הרישיון נלקח ומופקד בתיק

וחישוב תקופת הפסילה נעשה במצטבר לפי סדר גזרי הדין בזה אחר זה, באין הוראה אחרת (לחפיפה).

קראתי אף את הודעתו במשטרה של המשיב בחקירה, ואני מוצא כי היא מבולבלת ומתחמקת.

סיכומי של דבר, אני מוצא כי בחומר החקירה שנמצא בתיק המשטרה שהוגש לעיוני יש די ראיות לכאוריות להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום, היינו כי המשיב נהג בפסילה, בניגוד לגזר הדין מתל אביב, שכן אני מוצא כי הפסילה על פי גזר הדין הוטלה במצטבר לפסילה שהוטלה על המשיב בתיק מאשדוד, ולמרות שהרישיון הופקד ב 24.09.14 מניין הפסילה בתיק זה החל רק עם סיום ריצוי הפסילה הקודמת בתיק אשדוד [לאחר 12 חודשים מיום גזר הדין (26.11.14)]. מכאן שהמשיב נהג ברכב ביום 12.02.16 בהיותו פסול מנהיגה לכאורה על פי גזר הדין מתל אביב.

יש לזכור כי בשלב זה, ולצורך דיון בבקשה שבפני, על המבקשת להצביע על קיומן של ראיות לכאורה בלבד להוכחת כתב האישום. כל טענות הסנגור באשר לחקירת המשיב תחת אזהרה, או העדר אזהרה לגבי הפסילה לפי גזר הדין בתיק מאשדוד או להבהרת המצב המשפטי בסוגיית חישוב הפסילה על פי גזרי הדין במצטבר, מקומן הראוי להתברר הוא במידת הצורך במסגרת שמיעת ראיות וזאת בתיק העיקרי.

נוכח האמור ועל בסיס חומר החקירה שהצטבר בעניינו של המשיב שהוצג בפני, אני מוצא כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית איתנה וחזקה של ראיות, המספיקה בשלב זה, להוכחת העובדות המיוחסות למשיב בכתב האישום.

עילת מעצר - מסוכנות:

מסוכנותו של המשיב (בנהיגה) נלמדת מחומרת העבירות המיוחסות לו, מהצטברותן וכן מעברו הפלילי והתעבורתי. לעניין המסוכנות הנובעת מעצם העבירה של נהיגה בזמן פסילה, נאמר על ידי כבוד הש' רובינשטיין, ברע"פ 222/11, הראל נ' מדינת ישראל (לא פורסם):

"נהיגה בזמן פסילה אינה סטירת לחי לחוק בלבד, אלא סיכון לכולי עלמא, לנהגים ולחולכי הרגל מסביב, שהרי אם מצא בית המשפט כי פלוני אסור שיחזיק הנהגה בידו וינהג ברכב, מעיד הדבר על מסוכנותו על הכביש".

ברע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מ"י (פורסם בנבו) (24.01.11), כתב כבוד הש' רובינשטיין:

"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת; ראו למשל סעיפים 7 ו-12 לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975, ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

ברע"פ 6115/06 מ"י נ' מוראד אבו לבן (פורסם בנבו) (08.05.07), כתב כבוד הש' לוי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב" .

מכאן אנו למדים כי בתי המשפט מייחסים מסוכנות רבה וחומרה יתרה לעבירה של נהיגה בפסילה, וזאת אף בדגש על עבריינות חוזרת.

המסוכנות המיוחדת הנשקפת מן המשיב נלמדת בנוסף ממכלול הנסיבות בעניינו, לרבות עברו הפלילי והרשעותיו הקודמות בתעבורה.

המשיב מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2008 בלבד ולמרות זאת כולל רישומו התעבורתי 9 הרשעות קודמות, בהן 2 הרשעות בעבירות קודמות של נהיגה בזמן פסילה (מ-2015 ו-2014), ו-2 הרשעות קודמות בעבירה של נהיגה בשכרות (מ-2015 ו-2010). באירוע האחרון נהג המשיב בפסילה ובשכרות וגרם לתאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בקלות ראש, בגין אירוע זה רצה המשיב חודשיים מאסר בפועל (מיום 15.11.15).

כנגד המשיב תלויים ועומדים 6 חודשי מאסר מותנה (בתיק פ"ל 7630-09-14) ו-3 חודשי מאסר מותנה (בתיק פ"ל 5312-10-14), שניהם ברי הפעלה.

למשיב רישום פלילי בעבירות של: קשירת קשר לעשות עוון, איומים והחזקת אגרופן/סכין שלא למטרה כשרה (הרשעתו האחרונה בפלילים משנת 2015).

אין חולק כי העבירות בהן נחשד המשיב, מקימות עילת מעצר בגין מסוכנות. על אחת כמה וכמה נכונים הדברים כאשר מדובר בעבירות חוזרות, על אף מאסרים מותנים וכן על רקע מעורבות בביצוע עבירות בתחום הפלילי.

לאור המפורט לעיל, אני קובע כי נשקפת מסוכנות לציבור המשתמשים בדרך, מהמשך נהיגתו של המשיב.

בחינת חלופת מעצר/ולחילופין בחינת אפשרות למעצר בפיקוח אלקטרוני:

סעיף 21 (ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 [להלן: "חוק המעצרים"], מחייב את ביהמ"ש לבחון בשלב זה האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה, שפגיעתה בחירות המשיב הנה פחותה.

לאחר הוספת סימן ג' 1 לחוק המעצרים שכותרתו "מעצר בפיקוח אלקטרוני" (במסגרת תיקון מס' 11 לחוק) קובע סעיף 22.ב. לחוק המעצרים, כי בהתמלא התנאים להוצאת צו מעצר לפי סעיף 21 (א) לחוק ובמידה ולא ניתן למצוא

חלופת מעצר בהתאם לסעיף 21(ב)(1) כאמור, רשאי ביהמ"ש להורות כי חלף החזקת העצור במקום מעצר, ימצא העצור במקום שיקבע ולמשך תקופה שיקבע וזאת בתנאי "מעצר בפיקוח אלקטרוני".

הנה כי כן, לאחר שמצאתי כי קיימת עילת מעצר על בסיס הראיות לכאורה שנאספו כנגד המשיב, עלי לבחון אפשרות קיומה של חלופת מעצר ראויה, ובמידה ולא תמצא כזו, מחוייבת בשלב שני בחינת אפשרות נוספת הקיימת כיום והיא האפשרות לקיום המעצר בדרך של פיקוח אלקטרוני כדוגמת מעצר בית בפיקוח על ידי אזוק אלקטרוני.

ראוי להדגיש כי אין כל שינוי בהלכה שהשתרשה זה מכבר בעניין זה, לפיה ככלל אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה, אלא במקרים חריגים בלבד.

בבש"פ 2227/08 גריפאת נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (14.03.08), נקבע כי:-

"יש להורות על מעצר כאמור רק במקרים בהם קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב".

בבש"פ 9524/07 אושרי ועקנין נ' מ"י (פורסם בנבו) (18.11.07), קבע כב' הש' גובראן:-

"אכן על פי רוב, ניתן להפיג מסוכנות של נאשם בעבירות תעבורה באמצעות חלופת מעצר ואך לעיתים רחוקות יורה בית המשפט במקרה כגון זה על מעצר עד תום ההליכים... אולם יש ובית המשפט יתרשם הן מאופי העבירה והן מעברו של הנאשם, כי נשקפת ממנו סכנה לביטחון הציבור ולשלומו אשר לא ניתן לאיין אלא באמצעות מעצר עד תום ההליכים"

על מנת לבחון האם לא ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך חלופית, בחנתי את המפקחים המוצעים על ידי המשיב, אמו ואחיו הצעיר של המשיב שהתייצבו בביהמ"ש, וכן שקלתי אף את האפשרות למעצר בפיקוח אלקטרוני.

המבקשת מתנגדת לשחרור המשיב לכל חלופת מעצר ואף מתנגדת להמשך מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, במסגרת של מעצר בפיקוח אלקטרוני.

המבקשת עומדת על בקשתה לעצור את המשיב עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח. לשיטתה, לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מאת המשיב בכל דרך אחרת אלא על ידי מעצרו מאחורי סורג ובריח.

ב"כ המשיב מצדו טען כי מעצר בפועל עד תום ההליכים הינו תמיד חריג, במיוחד כשמדובר בעבירות תעבורה, וכי ניתן להשיג את מטרת המעצר בחלופת מעצר בית מלא ובפיקוח מפקחים מבני משפחתו שהתייצבו בביהמ"ש והביאו נכונות להתחייב להשגיח על המשיב. לחילופין, ניתן לשיטתו לשים את המשיב לכל הפחות במעצר בפיקוח אלקטרוני, בביתו.

כאמור, התנאי הבסיסי לשחרורו של עצור לחלופת מעצר, הוא יכולתו של בית המשפט ליתן בו אמון, שיעמוד בתנאי

שחרורו.

בבש"פ 9573/09, סלימאן נ' מדינת ישראל, אמר כבוד הש' ג'ובראן:

" כידוע, על מנת שיוורה בית המשפט על שחרורו של נאשם לחלופת מעצר, עליו בראש ובראשונה להשתכנע כי ניתן ליתן באותו נאשם את האמון שלא ינצל לרעה את דבר שחרורו ויביא להפרת תנאי חלופת המעצר שנקבעו...מדפוס התנהגותו הסדרתי של העורר, בתחום התעבורתי, עולה החשש כי לפנינו נאשם שאין אימת הדין שורה עליו, וככזה, יקשה עלי לראות כיצד ניתן לתת בו את האמון שלא יביא להפרתם של תנאי חלופת המעצר שיקבעו בעניינו..אכן בדין טען העורר כי בפסיקה נקבע שלרוב אין מורים על מעצרו עד תום ההליכים של נאשם שלו מיוחס אך דבר ביצוען של עבירות תעבורה, אך בנסיבות יוצאות דופן, כאשר התנהגותו של הנאשם מלמדת כי אין ליתן בו אמון וכי הוא יסכן את שלום הציבור, יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים".

בבש"פ **3357/06** אחמד נאיף כעביה נ' מ"י, [פורסם במאגרים], אישר ביהמ"ש העליון החלטת בימ"ש לתעבורה, שהורה על מעצר עד תום ההליכים של המערער שנתפס חשוד בנהיגה בזמן פסילה, בפעם הרביעית, ושרישיון הנהיגה שלו פקע בנוסף כ- 9 שנים, נוכח החזרה על העבירות, העבר התעבורתי ועבר פלילי מכביד, נקבע כי קיימת מסוכנות שלא ניתן לאיין בחלופת מעצר. נקבע ע"י כב' הש' עדנה ארבל (כתוארה אז) כי:

" כאשר המקרה, לאור נסיבותיו הספציפיות, מלמד על כך שלא יהיה די בחלופת מעצר כלשהי כדי להשיג את תכלית המעצר, אין צורך לבחון חלופות קונקרטיות (בש"פ **8471/01** דכנאש נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 8.11.01)). מקרה זה הוא מאותם מקרים, אשר ממכלול הנסיבות ניתן ללמוד כי אין חלופת מעצר שיהיה בה כדי להשיג את תכלית המעצר."

בבש"פ **1753/07** פאדי אבו רקיה נ' מ"י, [פורסם במאגרים], אישר ביהמ"ש העליון מעצר עד תום ההליכים של המערער שנתפס חשוד בנהיגה בזמן פסילה ללא רישיון נהיגה, ללא ביטוח, ללא רישיון רכב, אי ציות להוראת שוטר וכן בנהיגה בקלות ראש. כב' הש' ג'ובראן קבע כי:

" סעיף 21 (ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) מורה לביהמ"ש לבחון, האם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם תהא פחותה. כך או אחרת, בחינתו של ביהמ"ש באשר לשאלת מסוכנותו של הנאשם הינה דו-שלבית. ראשית, מוטל על ביהמ"ש לבחון האם ניתן באופן עקרוני לאיין את מסוכנותו של הנאשם. רק במידה והתשובה לשאלה זו הינה חיובית, יבחן ביהמ"ש האם החלופה המוצעת עשויה לאיין את מסוכנותו."

ועוד:-

" כאשר המקרה, לאור נסיבותיו הקונקרטיות מלמד על כך שלא יהיה די בחלופת מעצר כלשהי על מנת להשיג את תכלית המעצר, אין צורך לבחון חלופות ספציפיות."

בבש"פ **9573/09** עבדאללה סלימאן נ' מ"י, [פורסם במאגרים], כבוד השופט ע' פוגלמן, אישר החלטת ביהמ"ש

המחוזי אשר הפך החלטת ביהמ"ש לתעבורה אשר בהתאם להמלצת תסקיר שרות המבחן שחרר את המערער לחלופת מעצר, והורה על מעצרו בפועל ועד תום ההליכים של המערער, בלתי מורשה ונהג בפסילה, עברין תעבורה רצידיביסט. נקבע כי:-

" עברו התעבורתי המכביד של העורר, אופיו הרצידיביסטי, והעובדה שביצע את העבירה המיוחסת לו שעה שהיה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר על-תנאי עקב הרשעתו בביצועה של עבירת תעבורה קודמת - מעידים כולם על מסוכנותו הרבה של העורר."

וכן:

" מן העורר נשקפת מסוכנות שלא ניתן לאיינה על דרך של שחרורו לחלופת המעצר שהוצעה על-ידו. מסוכנותו של העורר עולה משילובם של המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ביחד עם עברו הפלילי התעבורתי המכביד.

" ... מדפוס התנהגותו הסדרתי של העורר, בתחום התעבורתי, עולה החשש כי לפנינו נאשם שאין אימת הדין שורה עליו - וככזה, יקשה עלי לראות כיצד ניתן לתת בו את האמון שלא יביא להפרתם של תנאי חלופת המעצר שיקבעו בעניינו."

בבש"פ **6595/12** אדרי מכלוף נ' מ"י, דחה ביהמ"ש העליון ערעור על החלטת ביהמ"ש המחוזי אשר הפך החלטת ביהמ"ש לתעבורה שבהתאם להמלצת תסקיר שרות המבחן שחרר את המערער לחלופת מעצר - במעצר בית מלא, בפיקוח אשתו ובאזוק אלקטרוני. ביהמ"ש המחוזי הורה על מעצרו בפועל ועד תום ההליכים של המערער, נהג בפסילה, בעל עבר תעבורתי, כאשר נימק החלטתו כי:-

" ... הגם שכלל אין נוהגים להורות על מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה, אין מנוס מלהורות על מעצרו של המבקש, משום שאין דרך למתן את הסיכון הנשקף ממנו באמצעות תנאי השחרור המוצעים."

תסקיר שירות מבחן למבוגרים:

נוכח האמור, ובהתאם לבדיקה ה"דו שלבית" הקבועה בפסיקה הנזכרת לעיל, ומהנימוקים אשר הובאו לעיל, מאחר ומצאתי כי מסוכנותו של המשיב שבפני הינה כזו אשר לא ניתן להערכתי "לאיינה" בכל דרך, מצאתי אף כי במקרה שבפני אין מקום להפנות את המשיב לשירות המבחן לצורך תסקיר לבחינת חלופות מעצר או אף לצורך בחינת התאמתו למעצר בפיקוח אלקטרוני.

בבש"פ **27/15** עלי יונס נ' מ"י, (פורסם בנבו) (15.01.15) כב' השופט יצחק עמית, חזר על ההלכה הידוע ומושרשת על פיה אין חובה להפנות כל נאשם ונאשם לתסקיר שרות המבחן, ועניין הזמנת התסקיר מצוי בגדר שיקול דעתו של ביהמ"ש:

" תסקיר המעצר, שנועד להיות כלי מסייע בידי בית המשפט, אינו בבחינת תסקיר-חובה. כפי שלבית המשפט שיקול דעת אם לאמץ או לדחות את המלצת התסקיר, כך יש לבית המשפט שיקול דעת אם להורות מלכתחילה על הזמנת תסקיר אם לאו."

עמוד 8

כב' הש' עמית סוקר בהחלטתו את עמדת הפסיקה בעניין הזמנת תסקירים ומבסס את העמדה המקובלת כיום לשיטתו, גם בהבאת דוגמאות רבות המפורטות בהחלטה, מתוך פסיקת ביהמש העליון בשנים האחרונות, על פיה מקובלת כיום הגישה לפיה: **"במקרים בהם ברי כי חלופת מעצר לא תסכון - אין טעם להזמין תסקיר שירות מבחן"**.

בבש"פ **478/12** אל אעסם נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (23.1.2012), כב' השופט יצחק עמית, מתייחס לעומס הכבד הנופל על שירות המבחן כתוצאה מעריכת תסקירים בהם אין צורך:

"יש לקחת בחשבון כי הדבר יוצר עומס על שירות המבחן, עומס שבתורו גורם להתארכות ההליכים בתיקים בהם באמת ובתמים יש צורך בתסקיר. לדידי, על בית המשפט של מעצר להפעיל שיקול דעת ולא להשתמש בשירות המבחן באופן 'אוטומטי'. יש מקרים שעל פניהם חלופת מעצר לא תסכון, ובמקרה כאמור אין טעם להפנות לשירות המבחן."

סיכום והחלטה:

התנאי הבסיסי לשחרורו של עצור לחלופת מעצר, הוא יכולתו של בית המשפט ליתן בו **אמון**, שיעמוד בתנאי שחרורו בערובה. [בש"פ **9573/09**, סלימאן נ' מ"י (פורסם בנבו) (06.12.09)].

אמון כזה נדרש באופן דומה, לא פחות, גם כאשר מבוקש מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני, שכן הפיקוח האלקטרוני כשלעצמו אין בו כדי לשמש מחסום שימנע פיזית את הפרת החלטת המעצר ואת הסיכון לציבור הנובע מחזרה על העבירות, על ידי עצור שיפר את אמון ביהמ"ש.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, בחנתי את המפקחים שהציע המשיב, בחנתי את נסיבות ביצוע העבירה כעולה מהראיות שבידי המשטרה, והאזנתי אף לדבריו של המשיב עצמו, איני סבור כי המשיב ראוי לאמון בית המשפט ולשחרור לחלופת מעצר, שכן לדידי, אין בחלופה המוצעת כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת לציבור מהמשך נהיגתו של המשיב. זאת ועוד, אני מוצא כי איני יכול לתת אמון במשיב כי יקיים החלטה בדבר מעצר בפיקוח אלקטרוני.

כאמור לעיל, עסקינן בעבירות חוזרות, בפעם השלישית (נהיגה בפסילה וללא רישיון נהיגה). בנוסף למשיב רישום תעבורתי מכביד ורישום פלילי טרי. המשיב רצה בשנת 2015 מאסר בפועל בגין עבירות תעבורה בתיק 7630-09-14 הנ"ל. דהיינו, עסקינן לכאורה במי שסיגל לעצמו תרבות עבריינית, הן במישור הפלילי והן במישור התעבורתי ומפגין פעם אחר פעם זלזול מוחלט בהוראות החוק ובתי המשפט.

לדידי, עבירה של נהיגה בזמן פסילה כמוה כביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק העונשין, לכל דבר ועניין. עבירה זו אף טומנת בחובה יסוד נפשי של מחשבה פלילית. המשיב אינו מכבד החלטות בית המשפט ומי לידנו כף יתקע כי יכבד כעת החלטה המורה על הגבלת חרותו, בין בחלופת מעצר ובין אם במעצר בפיקוח אלקטרוני.

התרשמתי מדבריו של המשיב בפני כי המשיב נוטה לצמצם מחומרת התנהגותו פורצת הגבולות במישור התעבורתי, ומתקשה לעמוד בגבולות סמכות וחוק. המשיב נמנע להערכתי מלקחת אחריות אמיתית על מעשיו. התרשמתי מקיומה של סיכון להישנות התנהגות בעייתית של המשיב בעתיד במישור התעבורתי, על רקע אותם "נסיבות" ו"קשיים" אשר הובילו אותו גם בעבר לדבריו לעבור את העבירות הנדונות.

לפיכך, קיימת להערכתי סכנה ממשיה להישנות העבירות, אף בתקופה הקרובה ולמרות משפטו המתנהל של המשיב. מאחר ולא מצאתי לתת אמון במשיב כי יקיים תנאים מגבילים חלופיים למעצרו בפועל, אינני יכול להטיל את כובד האחריות לשלום ציבור עוברי הדרך על המפקחים המוצעים אמו של המשיב, ואחיו הצעיר (בן 17.5), עת קיימת סכנה כאמור.

יוער כי התרשמתי מדברי האם כי אינה מסוגלת לקיים פיקוח מלא עקב עבודתה במשמרות וכן אין לאם שליטה הלכה למעשה על המשיב. אשר לאחיו הצעיר של המשיב, זה אינו מהווה דמות סמכותית כלפי המשיב (המבוגר ממנו בעשור).

ביהמ"ש העליון אישר לא אחת מעצר נהגים מסוכנים, רצידיוויסטים, עד תום ההליכים, אף בניגוד להמלצות שרות המבחן, כאשר התרשם כי קיים סיכון מצדם ולא ניתן לתת בהם אמון. [ראה: בש"פ **3357/06** אחמד נאיף כעביה נ' מ"י (01.05.06); בש"פ **1753/07** פאדי אבו רקיה נ' מ"י (19.03.07); בש"פ **9573/09** עבדאללה סלימאן נ' מ"י, 06.12.09 ; בבש"פ **6595/12** אדרי מכלוף נ' מ"י (20.09.12), (פורסמו בנבו)].

כאמור, ההלכה הנוהגת היא כי אין להורות על מעצר עד לתום ההליכים בעברות "תעבורה" אלא במקרים חריגים בהם יש חשש אמיתי כי שום חלופת מעצר או אף מעצר בפיקוח אלקטרוני, לא יתנו מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב. אני סבור כי המקרה דנן, הינו אחד מאותם מקרים חריגים אליהם כיוונה הפסיקה, בהם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בכל דרך אחרת.

אני סבור כי בני משפחתו של המשיב, אינם מסוגלים להרים את הנטל של מניעת הישנות העבירות, ומניעת נהיגה מהמשיב. ניסיון העבר מוכיח כי למשיב דחף חזק, המביא אותו פעם אחר פעם לנהוג, למרות החלטות ביהמ"ש, וחרף עונשים כבדים שהוטלו עליו בעבר.

חלופת מעצר, כמו גם מעצר בפיקוח אלקטרוני, כרוכים בנטילת סיכון להישנות ההתנהגות העבריינית המיוחסת למשיב. בנסיבות דנן, לדעתי מדובר בסיכון ממשי שאין מקום לקחתו.

בהעדר אפשרות להפחית את הסיכון הנשקף מהמשיב בכל דרך אחרת, פרט למעצרו, אני קובע כי אין למשיב חלופת מעצר, וכי אין מקום אף להורות על מעצרו בתנאי פיקוח אלקטרוני.

בשולי החלטתי ראוי לציין כי נתתי דעתי גם למצבו הרפואי המיוחד של המשיב, הסובל ממגבלות גופניות, מצאתי כי

למרבה הצער אין בכך כדי להפחית מהערכתי את מסוכנותו ולמרות הקושי הפיזי וההכבדה שיש במעצרו של משיב זה בנסיבותיו האישיות, לא מצאתי להעדיף את האינטרס הפרטי של המשיב כאמור על פני אינטרס הציבור להגנה מפני מעשיו של המשיב ומסוכנותו.

נוכח האמור, אני מורה כי המשיב יעצר מאחורי סורג ובריח וזאת עד לתום ההליכים נגדו.

אני מורה לשב"ס להביא את המשיב לכל המאוחר בתוך 48 שעות מהחלטתי בפני צוות רפואי במסגרת שב"ס, להעבירו בדיקה רפואית ובדיקת עובד סוציאלי, על מנת לשקול הצורך בביצוע התאמות הנדרשות עקב מצבו הגופני במסגרת מעצרו, וכן על מנת להבטיח מתן מלוא הטיפול הרפואי והתומך למשיב, הכול בכפוף ובהתאם לנהלים המקובלים אצל שב"ס.

זכות הגשת ערר כחוק בפני ביהמ"ש המחוזי בתל אביב.

ניתנה היום, כ"ג אדר א' תשע"ו, 03 מרץ 2016, במעמד
הצדדים.